

yderligere tropper til Irak, hvis det bliver nødvendigt for at sikre, at det næste valg og det næste valg og det næste valg bliver gennemført på en ordentlig måde. Eller er de næste valg måske ikke vigtige? Det er måske kun lige det her valg, der er det vigtigste.

Kl. 11.20

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Nej, må jeg sige til hr. Søren Søndergaard, at også valget i december måned, hvor der skal være et egentlig parlamentsvalg, er helt afgørende vigtigt, og også det, at der skal udarbejdes en forfatning i Irak efter det her valg den 30. januar, er helt afgørende vigtigt for landets fremtid.

Hr. Søren Søndergaard ved jo godt, at vi aftalte, at efter valget den 30. januar vil regeringen komme tilbage til Folketinget med en redegørelse, et forslag til, hvordan vi kan yde den bedst mulige danske indsats i forhold til Irak, se på, hvad behovet er efter et valg. Et tæt samarbejde har vi som forudsætning med en nyvalgt irakisk regering og selvfølgelig med FN og andre, der er i landet.

Det er det, vi har aftalt med regeringen, og vi er tilfredse med, at man ser på, hvordan situationen ser ud efter valget.

Formanden:

Tak til hr. Jeppe Kofod. Så er det hr. Søren Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

Vi mener, at krigen mod Saddam Husseins Irak har formindsket terrortruslen, fordi krigen har demonstreret en vestlig vilje til at stå op imod terror. Denne vilje til ikke at lade sig skræmme er efter vores mening afgørende for terrorismens succes, for terror er forsøget på at skræmme en modpart. Denne vilje til at slå igen hårdt og resolut er efter vores mening også afgørende for terrorismens forløb, for terror sigter efter at forvandle modparten til en svag og føjelig størrelse, som ikke tør slå igen.

Irakkriegen er den vestlige verdens selvforsvar mod den moderne terrorisme. Irakkriegen bidrager derfor på længere sigt til at formindske terrortruslen, idet den dokumenterer for terroristerne, at de ikke får deres vilje, fordi de øver terror.

Forrige efterår var jeg i USA til FN's generalforsamling og fik her et levende indtryk af den situation, USA befinder sig i efter terrorangrebet

den 11. september 2001. Det var tydeligt, at USA var blevet chokeret af angrebet mod World Trade Center i New York.

Det var tydeligt, at USA, som hidtil havde kunnet leve i sikkerhed imellem Stillehavet og Atlanterhavet, var blevet rystet over at opleve sig angrebet på egen jord. Der var tale om noget ganske nyt og noget hidtil ukendt, og USA følte sig i denne situation stående i en selvforsvarskrig, som kaldte på alle nationens ressourcer både materielt og mentalt.

Det slående for en europæisk besøgende var da at opleve den beslutsomhed og viljestyrke, som prægede amerikanerne. Den var først kommet til udtryk i det sene efterår 2001, hvor USA gik til angreb på Al-Qaeda i Afghanistan og fordrev det morderiske talebanstyre. Her vendte man ikke fronten den anden kind til. Her hengav man sig ikke til lunkne dialoger og til tale om tolerance, hvormed dele af Europa har demonstreret deres svaghed og vankelmod. USA slog igen. USA slog hårdt og ufortøvet igen imod den islamiske terrorisme, der udførte angrebet den 11. september, og som i de seneste årtier har angrebet den vestlige verden.

Hermed kommer vi til det, der jo er kernen i problemet, nemlig at dele af islam befinder sig på krigsfod med det Vesten, der stemples som vantro og ugudeligt, og som det fundamentalistiske islam derfor vil udslette.

Vi kan i nyere tid sætte begyndelsen af den islamiske revolution til Iran i 1979, hvor ayatollahens islam erklærede krigen imod den store satan, sådan som USA og Vesten karakteristisk nok benævnes af disse fundamentalister. På ny bliver man tvunget til at erkende sandheden i den historieopfattelse, som Samuel Huntington udformede i sin bog og sit begreb »Civilisationernes Sammenstød«, for det er jo dette sammenstød, vi står i.

Det er dette sammenstød imellem islamismen og det Vesten, der er et andet ord for kristenheden, som vi oplever i moderne tid. Her er situationen og perspektivet, at her må vi vælge. Vi kan vælge at gøre det som den del af Europa, der synes bestemt af en slags dødsdrift, og som derfor bøjer hovedet og vælger dialogen og selvopgivelsen. Det kan vi gøre, og det er ynkeligt og usselt.

Kl. 11.25

Men vi kan også vælge at gøre, hvad USA og den hæderligste del af Europa, bl.a. England og Danmark, har gjort. Vi kan nemlig se virkeligheden i øjnene, optage kampen og forsvare os